

Ezenfelül a magyarországi zsidóság köréből is felhangzott az a panasz, hogy magukat a 3.§ harmadik bekezdésével mintegy megbélyegzettnek látják. Az érzések világában ily inponderábilisra is figyelemmel kell lenni, mert a polgárok közmegnyugvása minden állam virágzásának nélkülözhetetlen előfeltétele. Izraelita honfitársainknak sem szabad viszont szem előtt téveszteniük, hogy a bennünket ért nemzeti katasztrófa összes életviszonyaink összezsugorodásához vezetett és számos fájdalmas korlátozást tett szükségessé.¹⁰

A kormány türelmes álláspontja ellenére a zsidókérdés nem került le a napirendről, és állandó nyugtalanság forrása maradt. A hontalan zsidók helyzete és a belőle fakadó „veszedelmek” Bethlen kormányzása idején és az egész Horthy-korszakban különleges figyelem gyújtópontjában állottak. Az ország vezetőit és néhány, igencsak asszimilált zsidót egyaránt súlyosan aggasztott a „nemkívánatos zsidó elemek” kelet felőli beszivárgása. A magyar kormány 1920-ban úgy döntött, hogy kiutasítja mindazokat a zsidókat, akik 1914. január 1-je után szivárogtak be az ország területére.¹¹ Bethlen kezdeményezésére ezt a rendelkezést 1925-ben kiegészítették. A nemkívánatos elemek között a zsidók külön nem szerepeltek, de a kormány felhatalmazást kapott, hogy nemzetbiztonsági okokból a nemkívánatos idegeneket kiutasíthassa.¹² 1930 elejétől minden külföldit nyilvántartásba vettek egy erre a célra létrehozott államhivatalnál, a Külföldieket Ellenőrző Országos Központi Hatóságnál (lásd a 6. fejezetet). 1931 elején a koronatanács foglalkozott a zsidó beszivárgás kérdésével. Több miniszter tett jelentést arról, hogy a hontalan zsidók milyen „veszélyt” jelentenek, beleértve állítólagos kommunista tevékenységüket is. Szó esett arról is, hogy a becsvágyó zsidók magyar állampolgárok munkalkalmait veszik el, földbirtokokat kaparintanak magukhoz; végül úgy döntöttek, hogy a beszivárgásnak mindenképpen és minden törvényes eszközzel útját kell állni. Határozatilag kimondták, hogy a hontalan zsidók kézre kerítésére időről időre razziákat kell tartani, és elő kell készíteni azokat az intézkedéseket, amelyek alapján el lehet őket távolítani állásaikból.

Az „izraelita vallású magyarok” hivatalos vezetőit ugyan aggasztotta, hogy az idegen zsidók ellen fogatosított kormányakciónak következményei lehetnek, de továbbra is hűségükről biztosították a kormányt, és kinyilvánították hazafias elkötelezettségüket a revízió ügye mellett. 1930-ban a magyarországi zsidóság memorandummal fordult a párizsi Alliance Israélite Universelle-hez: „A külföldi zsidóság azzal teheti a leg többet a magyar zsidóság érdekében, ha közreműködik abban, hogy egész Magyarország helyzete feljavulhasson, és ha orvoslást nyer az a súlyos igazságtalanság, amely Magyarországot trianoni megcsonkításával érte.”¹³